

Hotelli
FLANAGANS

ÅSA HELLBERG

Hotelli
FLANAGANS

ÅSA HELLBERG

SUOMENTANUT ANU KOIVUNEN

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Ruotsinkielinen alkuteos *Välkommen till Flanagans*
Copyright © Åsa Hellberg, 2019
First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden

Suomentanut Anu Koivunen

ISBN 978-952-279-926-5

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka: ScandBook, Liettua 2020

Helenille

Kukaan ei voi nauraa niin kuin me

I

LONTOO, UUDENVUODENAATTONA 1959

Olisi voinut luulla, että säälimätön sade olisi saanut huvittelunhaluisimmatkin lontoolaiset pysymään kotona takan ääressä samppanjaa nauttimassa sen sijaan, että he olisivat lähteneet juhlimaan. Silti hotelli Flanagansin edusta oli täynnä autoja. Jotkut ajoivat itse, toisilla oli kuljettaja, joka odottaisi, kunnes työnantaja aamupuolella yötä haluaisi lähteä kotiin. Pitkät helmat viistivät märkää asfalttia, eräs herra levitti vaimonsa harteille oman takkinsa.

Niitä, jotka olivat matkalla Flanagansin uudenvuodenjuhlaan, sade ei liiemmin haitannut, mutta toisin oli niiden laita, jotka nousivat bussista aivan hotellin naapurissa. Vesi virtasi pitkin katua, ja kun kiiltävät autot kurvasivat luksus-hotellin ovelle, kuljettajat eivät paljon piitanneet jalkakäytävällä kävelevistä. Kiro sanat kiirivät uudenvuodenyössä, kun vesiryöpyt kastelivat juuri silitetyt juhlavaatteet.

Sisällä hotellissa ei koiranilmasta ollut onneksi merkkiäkään. Linda Lansing siemaisi lasin tyhjäksi, laski sen kirjoituspöydälle ja lähti konttoristaan. Pieneksi toviksi hän pysähtyi pylväskaiteen vierelle tarkastelemaan allaan levittäytyvää sädehtivää vierasjoukkoa.

Tarjoilijat kiiruhtivat puuhakkaina ympäri salia tarjottimet käsissään, kantaen joko täysiä laseja vieraille tai vieden pois jo tyhjentyneitä. Kaikki vaikutti sujuvan niin kuin piti.

Juomat olivat virranneet useita tunteja, puheensorina oli äänestä ja tunnelma koko ajan riemukkaampi. Uudenvuoden-aatto olisi ikimuistoinen, kuten aina. Linda hengitti syvään. Oli aika liittyä juhlikansan joukkoon.

Helma pyyhki kahisten jalkoja, kun hän laskeutui hitaasti alas portaita. Perille päästyään hän tarttui lujasti kaiteeseen. Viimeinen lasillinen oli ollut liikaa. Hän sulki tiukasti silmänsä hetkeksi, jatkoi sitten matkaa, nyökkäsi hymyillen vieraille ja toivoi, ettei hänen pientä horjahdustaan ollut huomattu. Oli tietenkin käsittämättömän hölmöä humaltua omissa juhlissaan, mutta tässä tapauksessa oli huteran olon syynä syömättömyys. Hän oli sen verran tottunut väkijuomiin, ettei parilla viskilasillisella ollut vaikutusta.

Joku kosketti kevyesti hänen käsivarttaan. Lady Carlisle. Linda hymyili lämpimästi ja kumartui suukottamaan Marya poskelle. Hänen kolmekymmentäviisivuotias paras ystävänsä säteili helmikirjaillussa iltapuvussaan. Kaulalla säihkyivät aviomiehen joululahjaksi antamat jalokivet. Lady Carlisle oli rikas, hemmoteltu ja kerrassaan, kerrassaan ihana.

”Olen niin iloinen, että olet täällä, Mary. Pukusi on juuri niin kaunis kuin sanoit sen olevan. Dior, eikö niin?”

Mary nyökkäsi tyytyväisenä. ”Totta, minustakin tämä on upea.” Hän hymyili ja lasi kätensä Lindan kädelle, joka edelleen puristi porraskaidetta. ”Onnistuit taas, ja minä kyllä tiesin sinun onnistuvan.” Hän kumartui lähemmäksi. Kuiska-ten hän jatkoi: ”Oletko kuullut, mitä Jonesin pariskunnasta sanotaan? Aivan kamalaa. Sain itsekin juuri tietää. Ilmeisesti miehellä on toinen nainen Readingissa, ja kartano on nyt oman onnensa nojassa. Joko tiesit? Rouva Jones on epätoivoinen, naisparka. Tästä puhutaan varmasti vielä pitkään.” Mary näytti tyytyväiseltä kohottaessaan savukeholkin täydellisesti punatuille huulilleen. Nykyisin hän omisti päivänsä juoruille, hyväntekeväisyydelle ja loputtoman pitkille päivällisille.

Aamupuolelle kestävät yökerhovierailut ja kunniasija juhlien kuningattarena olivat lopullisesti mennyttä, niin Mary oli taannoin valittanut. Ja epäilemättä oli kokonaan eri asia olla kaikkien piirittämä nuori nainen, joka luonnollisesti kutsuttiin mukaan Lontoon ylellisimpiin juhliin, kuin olla vaimo ja kahden lapsen äiti, asua miehen valtavassa kartanossa hyvän matkaa kaupungin ulkopuolella ja käyttää *lady*n arvonimeä.

Linda otti iltalaukustaan sytyttimen ja sytytti Maryn savukkeen. Tämän kokoluokan juhlassa oli turha viittilöidä henkilökuntaa apuun, ja vaikka hän liikkui tasaveroisena vieraiden joukossa, totuus oli toinen.

Viisikymmentäluvun viimeiset vaivaiset minuutit olivat juuri koittamassa, mutta hän ei ollut mitään muuta kuin omistamansa hotellin keulakuva. Sellaisena hänet nähtiin, alkavaksi odotetusta vuodesta 1960 huolimatta.

Seurapiirikaunotar Linda Lansing rukka on joutunut astumaan ylellisen Flanagansin johtoon isänsä poismenon jälkeen. Ei aviomiestä, ei lapsia. Mitään muuta hänellä ei ole kuin kauniit kasvonsa ja ainutlaatuinen, maineikas hotelli Lontoon keskustassa. Luomus, jonka isä – huhujen mukaan kelvoton liikemies – jätti jälkeensä ja jota miss Lansing on hallinnut pian vuosikymmenen verran ja tietävästi hallitsee jatkossakin. Kosijoita ei näköpiirissä ole, kertoo lehden haastattelema lähde, mutta apunaan miss Lansingilla on sentään serkkunsa. Lansingin perheen jäsenet ovat hyvin läheisiä.

Artikkeli – ja vanha valokuva Lindasta eteishallin kristallikruunun alla – oli ilmestynyt *The Times*issa vain kuukausi sitten. Aivan kuin modernia naista ei olisi olemassakaan. Aivan kuin Linda ei olisi raatanut itseään melkein hengiltä pitääkseen hotellin elossa. Kunpa vain ihmiset olisivat tienneet, mitä kaikkea hän oli kokenut viimeisten kymmenen vuoden aikana...

Lansingin perheen jäsenet ovat hyvin läheisiä. Linda nauroi ääneen lukiessaan lauseen. Onneksi toimittaja ei ollut

penkonut asioita sen enemmälti, sillä perheestä olisi oikeastaan riittänyt asiaa kokonaiseen kirjaan. Mutta kun kyseessä oli naispuolinen yrittäjä, tärkeintä oli aina miehen puuttuminen. Sille ei uhrattu ajatustakaan, että hän oli selvinnyt hotellin johtamisesta ilman perheen tukea.

”Rouva Jones parka”, hän sanoi nyt Marylle. Totta puhuen hän ei edes tuntenut mr eikä mrs Jonesia. Hänen puolestaan heillä sai olla niin paljon suhteita kuin he halusivat. Lindalle he olivat vain yksi pariskunta muiden joukossa. Pettämisestä hän sen sijaan tiesi kaiken, ja siksi hän ymmärsi rouva Jonesin mielipahan.

Kaikki varakkaat pariskunnat, jotka asuivat Lontoon ulkopuolella, omisivat lisäksi valtavan talon Holland Parkissa ja huvilan Ranskan Rivieralla, ja he käyttäytyivät niin ylemmyyden tuntoisen suopeasti ja mielistelevästi, että Lindaa oksetti. Meidän on *pakko* tavata, he sanoivat pää kallellaan ja mittailivat Lindaa katseellaan tummansinisistä silkkikengistä ylöspäin ohi lantion kaaren, vyötärön, ylös aina vaaleaan tukkaan asti. Jos miehen katse viivähti hetken rinnan korkeudella, vaimon kyynänpään tuikkaus kyllä ilmoitti, miten sopimatonta moinen oli. Juhlavieraiden koteihin Linda kutsuttiin vain silloin, kun häntä haluttiin esitellä lehdistölle. Kun salamoiden välke oli lakannut ja lukijat olivat saaneet janoamansa glamourin ja ripauksen uutta aikakautta, hänet yleensä unohdettiin.

Monta kertaa hän oli joutunut muistuttamaan itselleen, että häntä pidettiin uhkana toisten onnelliselle avioliitolle. Yksinäistä ja hylättyä Linda Lansingia olisi niin mielellään säälinyt, mutta se vain ei käynyt päinsä, kun kaikki miehet panivat merkille jokaisen hänen pienenkin liikkeensä. Niin kuin hän muka olisi ollut kiinnostunut heistä. Ei hän ollut, hän ei voinut sietää idiootteja.

Useimmista seurapiirirouvista poiketen hänen paras ystävänsä lady Mary Carlisle oli loistavaa seuraa. Aina kun Mary

saapui hotelliin teelle ja istuutui salonkiin, Linda liittyi heti seuraan kuullakseen tuoreimmat uutiset. Maryn aviomies oli viehättävää vaimoaan huomattavasti vanhempi eikä mielellään poistunut Windsorin lähistöllä sijaitsevasta kartanostaan. Kun Mary halusi huvitella kaupungissa, hän määräsi kuljettajan takapenkille ja istuutui itse auton rattiin.

”Keskustellaan Joneseista loppuviikolla teekupposen ääressä. Minulla on paljon kerrottavaa”, Mary nyökkäsi merkitsevästi.

Vaikka Linda ei erityisemmin perustanut juoruista, hän tiesi, että ystävättären draamantaju herättäisi kiinnostuksen. Ja toki. Jos mr Jones päättäisi yöpyä Flanagansissa, olisi ehkä hyvä olla tilanteen tasalla.

Ei mr Jones tietenkään olisi ensimmäinen mies, joka syylistyisi aviorikokseen hotellin seinien sisäpuolella, se oli varmaa se, ja joidenkin mielestä Linda oli velvollinen kieltämään sellaisilta vierailta pääsyn hotelliin. Mutta miksi hän tekisi niin? Ei hän puuttunut muiden asioihin.

Kerran eräs nainen oli nimittänyt Flanagansia huorataloksi, eikä kyseistä naista tietenkään sen koommin kutsuttu juhliin, ei vaikka hän kirjaimellisesti aneli polvillaan, kun miehen avioliiton ulkopuolinen suhde oli ohi. Porttikielto Lontoon tarunhohtoimpaan hotelliin osoittautui näin ollen vielä pahemmaksi kohtaloksi kuin se, että aviomies oli piehtaroinut samaisen hotellin patjoilla.

Mary keskeytti Lindan ajatukset. ”Darling, halusin vain tervehtiä sinua ja toivottaa hyvää loppuvuotta. Ymmärrän, että sinun on seurusteltava muidenkin kanssa. Ja minun on pidettävä mieheni hyvällä tuulella, ettei hän keksi lähteä kotiin ennen puoltayötä.”

Sitten hän katsoi Lindaa tiukasti.

”Suutele jotakuta”, hän sanoi. ”Et sinä siihen kuole.”

Juhlahumusta ei ollut tietoaakaan hotellin kellarikerroksen keittiössä, missä Elinor raatoi kuin eläin. Lautanen toisensa jälkeen lähti yläkertaan, ja koska annoksia hoputettiin jatkuvasti lisää, hän ei ehtinyt edes pujottaa takaisin hiussuortuvia, jotka jatkuvasti putosivat esiin myssyn alta. Tuulihattuja, lohileivoksia, pieniä kurkkuvoileipiä, kaviaaria ja ostereita, ja miss Lansingin käskystä kaikki oli valmistettava tilauksesta.

Elinor ei valittanut, mutta hän oli aloittanut työt aamukahdeksalta ja kohta viisikymmentäluku olisi ohi. Vuosikymmenen viimeisen päivän hän muistaisi hikisenä ja rasakaana, ei millään tapaa juhlavana.

Ei hänestä ollut juhlistamaan uusia vuosikymmeniä. Edellinen kerta, jolloin hän oli ollut yksitoistavuotias, oli päättynyt naapuriasunnosta kantautuvaan itkuun ja huutoon, ja kun äiti ja isä olivat juuri kahdentoista lyöntien kajahdellessa menneet katsomaan, he olivat löytäneet asunnosta mrs Jenkinsin puolikuoliaaksi hakattuna.

”Mitä opit tästä?” äiti oli kysynyt, kun Elinor ja hänen pelästynyt pikkuveljensä olivat kömpineet vanhempiensa vuoteeseen. Elinor oli arvellut, että pitäisi olla kiltti ja totella miestään, koska niin mrs Jenkins ei selvästikään ollut tehnyt. Vielä tänäkin päivänä Elinor muisti äidin pelottavan katseen. ”Väärin”, äiti oli sanonut. ”Muista se, että lähdet heti ensimmäisestä lyönnistä, että sinulla on työpaikka ja...” Äiti oli vaiennut, vilkaissut ympärilleen kuin peläten jonkun kuulevan: ”Menet naimisiin vain sellaisen miehen kanssa, joka kunnioittaa sinua ja arvostaa älyäsi. Joka ei lyö sinua, ei ihonvärиси takia eikä siksi, että olet häntä fiksumpi. Muista se. Sinä olet britti, vaikka äitisi onkin ruotsalainen ja isäsi jamaikalainen. Ole ylpeä siitä, että sinulla on kolme maata, jotka ovat tehneet sinusta sen mikä olet.”

Kun ambulanssi oli vienyt mrs Jenkinsin, äiti, isä, Elinor ja pikkuveli olivat syöneet yhdessä omenan, kuten harvoihin

äidin vaalimiin ruotsalaisperinteisiin kuului, ja sitten he toivottivat toisilleen hyvää uutta vuotta. Seuraavana aamuna isän piti lähteä aikaisin töihin satamaan, ja äidillä oli kolme kotia siivottavanaan uudenvuodenjuhlien jäljiltä. Elinorin piti hoitaa pikkuveljeään.

Elinor avasi suuren kylmiön oven ja otti lautasellisen valmiiksi leikattua kurkkua. Tulisiko vuodesta 1960 erilainen? Isä jatkoi samassa vanhassa raskaassa työssään, ja kun Elinor eilen oli ollut perheensä luona syömässä, äidin sormenpäät olivat näyttäneet kuivuneilta rusinoilta.

Elinor sentään oli päässyt muuttamaan pois kotoa. Hotellin kellarikerroksen huoneessa hänellä oli oma vuode, pieni vaatekaappi ja yölampu, jota hän käytti aina läksyjä lukiessaan.

Jonakin kauniina päivänä Elinorista tulisi jotakin.

Täällä hänen oli hyvä olla, mutta hän tiesi opiskelun avaavan ovia, jotka yleensä pysyivät suljettuina hänen syntyperäänsä olevilta tytöiltä. Siksi maanantai-iltojen kurssit olivat pyhiä. Tällä hetkellä hän opiskeli englantia. Ei ollut sopivaa puhua niin kuin hänen vanhempansa puhuivat. Molemmat mursivat pahasti omaan kotikieleensä. Notting Hillissä se ei haitannut, mutta täällä se haittasi. Kieli oli tärkeää. Aiemmin hän oli jo käynyt tyylikurssin. Muut tytöt olivat tuijottaneet, kun hän oli astunut sisään ovesta, mutta Elinor oli yrittänyt olla huomaamatta heidän katseitaan. Hän halusi oppia etikettisäännöt, ja kolmen kuukauden jälkeen hän osasi kantaa kirjoja päänsä päällä ja samaan aikaan juoda teetä pikkusormi pystyssä. Sitä hän ei olisi ikinä oppinut ilman kurssia. Isä oli jupissut rahojen menevän hukkaan, kun ihonväri oli mikä oli, mutta Elinor oli jo täyttänyt kaksikymmentäyksi, eikä hänen tarvinnut enää kuunnella isää. Äiti tuki häntä, ja se oli kaikkein tärkeintä.

”Ei jäädä haaveilemaan. Töihin siitä”, päällikkö huusi kii-ruhtaessaan Elinorin työpisteen ohi.

Elinor nyökkäsi. ”Totta kai. Anteeksi.”

Hän otti purkista varovasti nokareen kaviaaria ja kaapaisi sen suolakeksin päälle juuri niin kuin miss Lansing oli neuvonut. Tässä vaiheessa uudesta vuodesta tuntui tulevan aivan samanlainen kuin edellisestä.

Hän nosti katseensa katonrajassa oleviin mataliin ikkunoihin. Sade valui pitkin ikkunaruutuja. Olisi ollut hauskaa seurata salaa kaikkia niitä juhlapukuisia vieraita, joita hotellissa oli tällaisena iltana. Naisilla oli varmasti yllään kaikkein kauneimmat vaatteensa, niin ainakin olivat sanoneet ne, jotka olivat päässeet yläkertaan. Elinor ei päässyt.

Hän leikkasi vaalean leivän reunat pois.

Jälleen yksi tarjottimellinen olisi kohta valmis tarjoiltavaksi.

Bussin takavalot katosivat mutkan taakse, ja jos Emma ei halunnut kastua kaatosateessa läpimäräksi, hänen olisi pian päästävä sisälle suojaan. Kauempaa kadulta kajastavat valot ja iloinen nauru vetivät häntä puoleensa, ja vaikka hän tiesi, ettei hänellä ollut mitään asiaa mukaan, hän livahti sisään avoimista ovista. Kukaan ei pysäyttänyt häntä, ja jos joku kysyisi jotakin, hän voisi aina sanoa eksyneensä.

Hän ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa.

Pylvään takana piileskellessään hän tajusi, että jos hän asuisi Lontoossa, hän joutuisi hyväksymään, että juuri tällä tavalla nykyaikaiset ihmiset käyttäytyivät. He keikistelivät tanssilattialla ja näyttivät pitävän hauskaa. Nurkassa orkesteri soitti musiikkia, jollaista Emma ei ollut ennen kuullut. Aina-kaan se ei ollut kirkkoon sopivaa, sen verran hän ymmärsi.

Äiti ja isoäiti kuolisivat siihen paikkaan kiiltäväksi puunatulle lattialle, jos tietäisivät Emmen katselevan salaa aikuisten ihmisten irstailua. Miehet riisuivat takkinsa ja löysäsivät solmiotaan, naiset potkaisivat kenkensä menemään. Hikiset puserot liimautuivat ihoon, Emmen suuta alkoi kuivata, eikä

hän voinut olla tuijottamatta. Mutta kun yksi mies häpeilemättä tarttui tanssipartneriinsa ja suuteli tätä, Emma pakotautui katsomaan pois päin. Posket kuumottivat ankarasti. Tällaista hän ei ollut ennen nähnyt. Lukenut toki. Hänellä oli omissa salaisissa kätköissään lehtiä, joissa kerrottiin sekä muodista että musiikista, ja Raamattu, jota äiti luuli Emman iltaisin lukevan, käsitteli nuorten naisten vapautusta.

Juuri tänään oli hänen kahdeksastoista syntymäpäivänsä, ja vaikka isoäiti ja äiti olivat itkien pyytäneet häntä jäämään, hän oli hyvästellyt heidät ja noussut junaan. Muuten hän olisi karannut. Hän ei enää kestänyt.

Vapaus. Tätä päivää hän oli kaivannut. Hän tekisi omat päätöksensä. Järkevät päätökset. Sillä jos hän ei pitäisi varaansa, hänellä olisi kohta mies ja mukula tuloillaan, niin kuin kylän kaikilla muillakin naisilla, ja niin ei yksinkertaisesti saanut käydä. Hän ei ehkä ollut vielä täysi-ikäinen, mutta ei hän tyhmä ollut. Hän ei todellakaan kieltäytyisi seksistä, mutta hän opettelisi välttymään raskaaksi tulolta.

Hän riisui hitaasti hattunsa ja huomasi, että lämmöstä huolimatta jalkoja palelsi. Kengät olivat kuluneet ja päästivät sisään sadeveden. Piti vain yrittää olla välittämättä märistä sukista. Hänellä oli matkakassissa toinen kenkäpari, mutta hän halusi säästää sitä, kunnes saisi töitä jostakin. ”Hyvästä perheestä”, äiti oli sanonut. ”Jos se ei ole hyvä perhe, saat tulla takaisin kotiin, senkin uppiniskainen tyttö.” Kiiltävistä kankaista, jalokivistä ja kauniista kampauksissa huolimatta äiti tuskin pitäisi näitä ihmisiä hienoina. Äidillä oli varmasti ollut mielessään pikemminkin pappisperhe, jossa oli sata tenavaa ja jossa Emman tehtävänä olisi niistää, kylvettää ja hoitaa kaikki.

Siitä asiasta äiti ja tytär olivat *täysin* eri mieltä.

Emman tavoitteena oli tulla rikkaaksi. Pojat saattoivat estää sellaiset suunnitelmat, ja siksi hän oli vakaasti päättänyt olla rakastumatta ja sen sijaan pitää hauskaa. Hän oli lukenut

sellaisesta elämästä, ja se kuulosti hirveän nykyaikaiselta ja jännittävältä.

1960-luku olisi hänen vuosikymmenensä, siitä hän oli varma. Hän tärisi odotuksesta. Ajatus siitä, että hän voisi saada kaiken ja olla silti riippumaton, oli kaukana hänen äitinsä ja isoäitinsä kasvatuseriaatteista, mutta hänen salaa lukemansa lehden mukaan se olisi silti mahdollista.

”Ai”, hän parahti, kun univormukuinen mies tarttui häntä käsivarresta ja ryhtyi tylysti taluttamaan ulos. Emma ei kuitenkaan vastustellut. Vaikka sade oli yltynyt entisestään, hän oli niin tyytyväinen päiväänsä, ettei hän välittänyt. ”Tuo musiikki”, hän kysyi ulosheittäjältään, ”onko se jazzia?”

Mies katsoi häntä. Naurahti sitten. ”Jazziako? Ei, tyttö pieni, ei täällä Flanagansissa niin vanhanaikaisia olla. Se on rockmusiikkia.” Miehen nauru jäi kiirimään ilmoille, kun hän jätti Emman kadulle ja palasi takaisin sisälle kuivaan ja lämpimään.

Emma näki, miten jonkin matkan päässä seisova kokki-pukuinen mies heitti savukkeen pois, ja isoisän vanhaa matkassia puristaen hän lähti päättäväisesti kysymään, keneltä voisi kysyä työtä. Tervehdys kuitenkin hukkui katua piiskavaan sateeseen. Mies katosi alas johtaviin portaisiin, ja määrä-tietoisin askelin Emma seurasi perässä. Kadulle antavista ikkunoista loisti valo. Alhaalta kuului kolinaa, naurua, kovaäänistä puhetta, ja Emma hymyili ihastuneesti. Voi miten ihanaa oli viimeinkin olla aikuinen.

Kun kello lähestyi puoltayötä, Linda avasi keittiön oven ja pelästytti apulaiset. Selvästikin hänen pitäisi jatkossa käydä keittiössä useammin. Uudet työntekijät jähmettyivät paikoilleen, aivan kuin olisivat joutuneet tarkastukseen.

Juuri nyt Linda ei viitsinyt välittää, sillä hän oli nälkäinen ja hivenen humaltunut, eikä hänellä ollut pienintäkään halua

noudattaa Maryn kehotusta suudella jotakuta, päinvastoin. Hän vain halusi syödä jotakin ja käydä sitten nukkumaan. Juhlat saisivat jatkaa ilman häntä.

Hovimestari tuli hänen luokseen ja osoitti sormellaan. Keittiön nurkassa seisoivat tytöt, joka oli märkä kuin uitettu koira. Tytön rumasta hatusta putoili vesipisaroita.

”En pääse tuosta eroon. Kieltäytyy lähtemästä.” Hovimestari pudisti harmistuneesti päätään.

”Minä hoidan tämän”, Linda sanoi. ”Palaa sinä vieraiden luokse.” Hän kääntyi tunkeilijan puoleen. ”Ja sinä olet?” hän kysyi. Itsepintaisuus puhutteli Lindaa. Se kieli kunnianhimoa.

”Läpimärkä?” tyttö ehdotti. Hän hymyili leveästi paljastaen terveet hampaat.

”Se nyt on selvää. Tarkoitin lähinnä, että mitä teet Flangansissa.”

”Etsin töitä.”

”Uudenvuodenaattona?”

”Sen parempaa ajankohtaa ei olekaan. Täytän tänään kahdeksantoista”, tyttö vastasi ylpeästi. Hänellä oli kaunis iho, ja hän näytti avoimelta ja mukavalta.

”Riisu hattusi”, Linda käski.

Tytön pitkä, paksu palmikko putosi selän päälle. Tytön ulkonäössä ei ollut moitittavaa, vaikka kampaus olikin vanhanaikainen.

”Mikä sinun nimesi on?”

”Emma.”

Lindan vatsa kurni. Se ratkaisi tytön kohtalon. ”Tee minulle kaksi voileipää”, hän kehotti. ”Jos kelpuutan ne, saat paikan, jos en, saat palata takaisin sateeseen. Elinor näyttää, mihin voit jättää takkisi ja missä ovat kylmiöt. Sen enempiä apua ei ole tarjolla. Valmista tulee olla kymmenen minuutin kuluttua.” Linda katsoi kelloa. ”Paikoillasi, valmiina, nyt.”

Tytöissä oli se ongelma, että he menivät aina naimisiin heti työn opittuaan, ja siksi oli kätevämpää palkata poikia, vaikka tytöt olivat parempia. He olivat nopeampia, tarkempia, ja musta tyttö Elinor oli osoittautunut todelliseksi aarteeksi. Hän pysytteli keittiössä omissa oloissaan, ei juoruillut muiden tavoin ja teki töitä ahkerammin kuin kukaan muu. Sitä paitsi hänellä oli lahjoja. Kun Elinorin kokoama lautanen lähti asiakkaalle, annos näytti suunnattoman houkuttelevalta.

Lindalta ei jäänyt huomaamatta mikään, vaikka henkilökunta ei sitä ymmärtänytkään. Hänelle itselleen se oli päivän-selvää. Hän oli riippuvainen henkilökunnan työn jäljestä. Ja luotettavuudesta. Sellaiset, jotka juoruilivat vieraista, saivat potkut. Elinor ei kaikesta päätellen juoruillut kenestäkään. Hän ei halunnut riidellä edes työtovereittensa kanssa. Se oli harvinaista. Keittiössä riideltiin jatkuvasti. Aina joku tunsu tulleensa loukatuksi. Valitettavasti Elinorin ihonväri oli kuitenkin toistaiseksi esteenä sille, että hänet olisi voinut siirtää yläkertaan tarjoilemaan vieraille, mutta Linda oli kyllä oikeissa laajentaa tytön vastuualuetta. Jos tämä uusi tyttö, Emma, olisi riittävän hyvä, Elinor saisi ottaa hänet siipiensä suojaan. Nuoret kunnianhimoiset naiset olivat harvinaisuuksia, joita Linda toivoi aina löytävänsä.

Yhdeksän minuutin kuluttua Emma toi ison lautasen, joka oli täynnä niin herkullisen näköisiä leipiä, ettei Linda ollut aikoihin nähnyt vastaavaa. ”Oletko sinä tehnyt nämä itse?” Linda kysyi.

Emma nyökkäsi päättäväisesti.

Linda haukkasi ensimmäisestä kunnan palan. Hän äännähti mielihyvystä. Herkullinen kastike lohisivujen alla oli Elinorin tekemää. Hän tunnisti lempimakunsa heti.

”Entä kastike?”

Emma nyökkäsi epäröimättä.

Linda mietti hetken, sitten hän siirsi lautasen sivuun.

”Hyvä on, Emma, saat paikan. Et kuitenkaan voileipiin ansiosta – koska ne ovat Elinorin tekemiä – vaan siksi että valehtelet. Sinä todella haluat töitä, etkö haluakin?”

Emma nyökkäsi taas, tällä kertaa vieläkin innokkaammin. Haalean punertaville poskille levisi hitaasti hymy. ”Saanko minä oikeasti?”

”Kyllä, kyllä sinä saat. Saat jakaa huoneen Elinorin kanssa, ja tulet töihin aina kun pyydän, oli sitten mikä aika vuorokaudesta hyvänsä. Olet koeajalla kuukauden, ja sen jälkeen arvioin yhdessä...” Linda vaikenä hämmästyneenä, kun Big Ben löi kumein, kohtalokkain kajahduksin uuden vuosikymmenen alkaneeksi.

Hän oli unohtanut vuodenvaihteen. Yleensä hän seisoi kaiteen vierellä kohottamassa lasiaan vieraille, vaikka suurin osa heistä näki vain toisensa.

Niin, ei tietenkään ollut väärin olla vuoden vaihtuessa täällä, niiden parissa jotka hänen itsensä tavoin olivat tehneet töitä koko päivän. Oli hänen oma vikansa, että hän oli syönyt liian vähän ja kenties juonut liikaa.

Vasta sillä hetkellä, kun hän kääntyi alaistensa puoleen ja näki Emman ja Elinorin hymyilevän toisilleen, hän ymmärsi kaikkien muiden pitävän vuoden 1960 alkamista merkittävänä.

Hän haukkasi toisen palan voileivästänsä ja nyökkäsi henkilökunnan tilojen suuntaan, jolloin Elinor tarttui Emmaa kädestä, ja yhdessä he pyrähtivät matkoihinsa pitkin käytävää. Linda tarjosi tänä iltana työntekijöilleen samppanjaa, ja hän kuuli korkkien poksahdukset, huudot ja iloisen naurun.

Hän itse sulkeutuisi konttoriinsa. Siellä hänellä oli viskiä.

Seuraavana aamuna Linda kiersi huoneistossaan alastomana ja hirvittävän päänsäryn piinaamana keräten vaatteita, jotka hän oli edellisenä iltana välinpitämättömästi heitellyt ympäriinsä. Iltapuku lojui salongin sohvalla ja toinen kenkä sen

vieressä. Toisen hän löysi lopulta eteishallin ison kultapeilin alta. Rintaliivit, sukkanauhaliivi, pikkuhousut ja sukat olivat yhtenä kasana lattialla vuoteen vierellä. Kun kaikki oli koossa, hän avasi vaatekaapin ovet ja ripusti iltapuvun. Jos hän ei veisi sitä ompelijalle uudistettavaksi, tämä jäisi ainoaksi käyttökerraksi, ja kuten aina, juhlapukujen pitkä rivistö sai hänet hieman apeaksi. Hän silitti yhden puvun läpikuultavaa, lämpimän punertavaa pitsiä. Milloin hän oli viimeksi käyttänyt sitä? Muisto teki kipeää. Muisto edellisestä elämästä, jonka hän oli melkein saanut mutta sitten menettänyt, oli edelleen tuskallinen.

Käsi hipaisi vaaleansinistä sifonkiluomusta – niin vaaleaa, että se näytti melkein valkoiselta, niin leveähelmaista että madame Piccardin ommellessa oli tarvittu monta ompelijaa pitelemään kangasta.

Linda oli pyörähdellyt miehen vahvoilla käsivarsilla, ja frakki oli sointunut täydellisesti hänen pukuunsa. Muut olivat väistyneet heidän tieltään, antaneet heille tilaa. Hänen jalkansa olivat häidin tuskin koskettaneet lattiaa. Miehen katse oli naulautunut hänen silmiinsä. Sydän oli takonut. Ja sitten. Mies oli avannut selkämyksen sata nappia, hitaasti yksi kerrallaan, ja kun koko luomus oli yhtenä pöyheänä pilvenä Lindan jaloissa, hänen henkensä salpautui.

Miksei hän ollut luopunut puvusta? Muisto oli musertava, hän kyllä tiesi sen.

Hän pamautti ovet kiinni.

Kysymys kuului, söisikö hän aamiaista vai ottaisiko loiventavan. Päässä jyskytti. Ellei hän pian saisi kahvia, päänsärky pahenisi entisestään.

Vieraat kuitenkin vaikuttivat viihtyneen, ja se oli tärkeintä. Hän oli kymmenvuotiskaudellaan kääntänyt kannattavuuden takaisin nousuun, eikä hän aikonut päästää sitä takaisin laskuun. Kova työ oli tuottanut tulosta, ja edelleenkin

Flanagansin tähti loisti Lontoon kilpailluilla hotellimarkkinoilla kirkkaimpien joukossa. Savoyn ja The Ritzin ohella hänen hotellinsa oli yksi kolmesta puhutuimmasta.

Mary oli viipynyt pitkään puolenyön jälkeenkin ja ottanut hyvästit lupauksena siitä, että he olisivat yhteydessä viikon aikana. Hänen puolisonsa oli näyttänyt oikein pirteältä, vaikka olikin Marya vanhempi. ”Totta puhuen hän on huomattavasti vanhempi”, Mary oli sanonut, kun he viimeksi olivat keskustelleet ikäeron vaikutuksista.

Linda ei ollut vielääkään tottunut näkemään heitä yhdessä, vaikka toki oli täysin ymmärrettävää, että Mary oli lopulta mennyt naimisiin juuri tämän miehen kanssa.

Naimakauppa oli oikein sopiva, ja perheet olivat tunteneet toisensa ikuisuuksia. Mies ei ollut ottanut Maryn ensimmäistä kieltävää vastausta tosissaan, eikä vielä toistakaan. Ja kun hän kolmannella kerralla oli paljastanut isokokaisen timantin, Mary oli taipunut. Armeliaisuudesta, Mary oli myöhemmin tunnustanut, mutta Linda tiesi Maryn rakastavan miestä, vaikkakin tämä valitti suukkojen ja hellien kosketusten vähydestä. Mies oli ajatuksiltaan moderni ja oli ehdottanut vaimolleen rakastajaa. Mary oli kuitenkin torjunut ehdotuksen vaikka kaipasikin fyysistä läheisyyttä. Kaipasi todella. Siksi hän flirttaili varsin häpeilemättä aina tilaisuuden tullen, mutta, kuten hän itse sanoi, himokkaita katseita ja mahdollista suudelmaa pidemmälle flirtti ei koskaan johtanut.

”Tuntuu aika kiihottavalta, että miehet haluavat minua, mutta siihen se saa jäädä. En tosin voi ymmärtää, miksi sinä kieltäydyt, vaikka sinua ei estäisi mikään. Seksi on ihanaa”, Mary oli sanonut Lindalle ja ehdottanut toinen toisensa jälkeen miehiä, jotka ilmeisesti olivat kaikin tavoin poikkeuksellisen hyviä. Linda ei ollut vielä tavannut ketään, joka olisi kiinnostanut häntä. Rikkaat miehet olivat yhtä tylsiä kuin heidän perimänsä rahat.

Ovelle koputettiin varovasti, ja Linda etsi katseellaan aamutakkia, joka ei ollutkaan vaatekaapin kourussa, kuten yleensä. Hän löysi sen lattialta lojumasta. Tummansininen silkki sulautui kokolattiamaton väriin, ja ehkä juuri siksi hän ei ollutkaan huomannut sitä. Oliko se ollut hänellä yllään juhlien jälkeen? Hän ei muistanut.

Hän solmi yön tiukasti ja varmisti suuresta peilistä, etteivät sopimattomat raot paljastaneet hänen olevan aamutakin alla alasti. Pikainen vilkaisu kertoi, että kello oli tasan yhdeksän. Juuri niin kuin pyysin, hän mielti ja avasi oven.

Emma – oliko se eilen tulleen uuden tytön nimi? – kiiruhti sisään ja pysähtyi keskellä huonetta aamiaistarjotin käsissään. Hän katsoi neuvottomana ympärilleen.

Linda osoitti ikkunan luona olevaa pöytää, jonka ääressä hänellä oli tapana syödä aamiaisensa, ja kun Emma oli laskenut tarjottimen, tyttö katosi yhtä nopeasti kuin oli tullutkin.

Hienotunteisesti. Se oli hyvä merkki. Henkilökuntaa oli neuvottu vastaamaan vain puhutellessa, mutta uusi työntekijä ei välttämättä tiennyt käytännöstä. Sitä paitsi Linda epäili, ettei tämä tyttölapsi ollut erityisen ujo. Emma oli kohdannut Lindan katseen suoraan ja epäröimättä, puhunut kantavalla äänellä painamatta katsettaan lattiaan niin kuin monet muut tekivät. Kunnianhimoa, Linda mielti. Tytöllä oli kunnianhimoa, ja juuri se oli tehnyt vaikutuksen.

Linda nautti aamiaisen kiirehtimättä. Lontoo nukkuisi tänään pitkään, ja vaikka hänen pitäisi pukeutua edustavasti – ja muodon vuoksi näyttäytyä hotellissa – hän halusi päästä kävelylle. Kaupunki oli parhaimmillaan, kun se oli autio.

1960.

Kaikesta huolimatta vuosiluvussa oli jotakin merkillisen toiveikasta. Ei sillä että hän olisi odottanut nauravansa enemmän kuin vuonna 1959, mutta vuosi vuodelta hän loittoini

entisestäään niistä suruista, joita hän oli viime vuosina joutunut kohtaamaan.

Kovääninen koputus oveen.

Linda huokaisi ja nousi. Mitä nyt taas?

Oven takana oli Laurence, yksi niistä sukulaisista, joita lehdistö piti hänen läheisinään.

”Mitä sinä haluat?” Linda kysyi harmissaan.

Mies tarkasteli kynsiään ja nosti sitten katseensa. ”Halusin vain kertoa, että vuosi 1960 on se vuosi, jolloin menetät kaiken. Hyvää uutta vuotta, rakas serkku.”

LUKSUSHOTELLI
JA NAISJOHTAJA.
SVENGAAVA 60-LUKU JA
MIESTEN MAAILMA.

Lontoolaisessa loistohotellissa otetaan vastaan uutuuttaan hohtavaa vuosikymmentä 1960. Kukaan ei halua jäädä paitsi Miss Linda Lansingin emännöimistä juhlista. Sali kuhisee seurapiirijuoruja, samppanja virtaa ja puvut kimaltavat, mutta Lindan omaa juhlatunnelmaa varjostaa huoli hotellin tulevaisuudesta.

Alakerran keittiön kuumuudessa ahertavan Elinorin pitäisi olla tyytyväinen työpaikkaansa hienossa hotellissa, mutta hän on päättänyt edetä elämässään ja tähdätä korkeammalle. Samaan aikaan liikkeellä on toinen nälkäinen, kun vesisateen läpimäräksi kastelema nuori Emma päättää rohkeasti astua sisään hotellin ovista. Niiden takana on maailma, jonka säihkeestä hän tahtoo osansa.

Åsa Hellbergin *Hotelli Flanagans* aloittaa trilogian, joka seuraa lontoolaisen luksushotellin ja sen naisten elämää aina nykypäivään saakka. Luvassa on ovelia juonia, petoksia, suuria tunteita ja katastrofaalisia käännteitä.

Tervetuloa Hotelli Flanagansiin!

